

[Krarup.]

min Part skal afstaa fra en længere Omtale her. Dog ønsker jeg at gøre et Par Bemærkninger om Sukkerloven, der Aar efter Aar i disse Aar har været af livsvigtig Betydning for Landet og i øvrigt altid har stor ernæringsmæssig og arbejdsmæssig Interesse. Jeg finder den nye Roepris rimelig, saaledes som den er fastsat i Lovforslaget, der giver en Præmie for Dyrkning af stigende Arealer, og jeg synes ogsaa, at Arbejderne kan være tilfredse med de fastsatte Lønninger, som jo stadig er garanteret til 65 Øre pr. Centner pr. Td. Land og altsaa paa den Maade vil stige sammen med den stigende Roepris. Jeg kan give det ærede Medlem Hr. H. C. Andersen Ret i, at Arbejdskraften har en overordentlig stor Betydning netop ved Dyrkning af Sukkerroer.

Jeg godkender, at der i Aar ingen Ændring bliver i Forholdet med Saftroerne. Det er i sig selv en mærkelig Produktion; det er jo 2den Klasses Roer, der med store Udgifter bliver oparbejdet til Raasukker og Raasaft. Det vilde være betydelig mere rationelt, om dette Saftroearaal blev benyttet til Dyrkning af de rigtige Sukkerroer, men der er saa mange forskellige Faktorer, der spiller ind her, og derfor maa man være tilfreds med, at der i disse Aar ad denne Omvej produceres 16 Mill. kg Raasukker + 6 Mill. kg Sukkersaft, tilsammen ca. 19 Mill. kg Raasukker, som kommer Dyrkerne og Industrien til gode, og det er alt i alt stort set af stor nationaløkonomisk Betydning.

Jeg har med stor Interesse som mangeaarig Sukkerroedyrker hørt om de Drøftelser, der har været ført om at tiltrække en ny Stamme Sukkerroer, og jeg hørte ogsaa med Interesse, at den højtærede Handelsminister var inde paa det samme og stillede os i Udsigt, at nu skulde der sættes noget ind her. Den Stamme Sukkerroer, vi har, er ikke saa god, som den kunde være. Den har ganske vist et saa højt Sukkerindhold som 17 pCt., og Sukkerstoffet er af god Kvalitet, men man kunde ønske en ny og anden Sukkerroer med en bedre, ikke saa grenet Form, der vilde betinge baade, at Roen blev lettere at tage op, og at den gav en mindre Jordprocent. Jeg haaber, at vore dygtige Planteformere maa kunne løse ogsaa denne Opgave, saaledes som de har løst saa mange før for det danske Landbrug. Maaske maa jeg komme med den Bemærkning, at man synes næsten ikke, noget er umuligt, naar man staar over for Begrebet Planteformering. Derfor

vil vi sikkert i Løbet af nogle Aar se en ny pæn Sukkerroer, som vi alle sammen gerne vil have den.

Ovre i Rusland lader det til, at man er kommet vidt med Planteformering. Centralbomuldsforskningsinstituttet har en dygtig Mand, Professor Sergej Kanaj, der praktisk talt har omformet Bomuldsplanten. Bomuldsplanten, som vi kender den, er lav og har en lille Dusk Bomuld, som er hvid. Nu har man gennem nogle Aar tiltrukket en ny Bomuldsplante, der er tre Alen høj, og hvis Uldtotter er meget, meget større end de andre; man siger, de er saa store som et meget stort Æble. Hvad der er det mærkeligste, er imidlertid, at han har formaet at give Bomulden en anden naturlig Farve, saa at man kan undgaa at farve Bomulden. Man er allerede naaet saa vidt, at man har to Farver at vælge mellem efter Behag, lysebrunt og blaasort, og man eksperimenterer med lysegrønt og rosafarvet. Altsaa, naar man kan naa saadanne vidunderlige Resultater i Retning af Planteformering i Rusland, skulde det ikke være umuligt her i Danmark, naar vi faar Handelsministeriet til Hjælp, at finde en Sukkerroer, som tilfredsstiller baade Sukkerroedyrkerne og Sukkerroearbejderne.

Det sidste, jeg vil sige, er ikke paa denne Linie, men det er en Beklagelse. Den gaar ud paa, at det i § 4 er fastsat, at Sukkerfabrikkerne kun kan udvide deres Kapital med Lovhjemmel. Jeg maa sige, at efter den forsigtige Pengepolitik, De danske Sukkerfabrikker har ført gennem Aarene, er det urimeligt at lægge et saadant Baand paa Selskabet. Aktiekapitalen paa 22,5 Mill. Kr. er kun ringe sammenlignet med de svenske Sukkerfabrikkers Aktiekapital paa 80 Mill. Kr., skønt Fabrikkerne dér er af omtrent samme Størrelse. Nu har de danske Sukkerfabrikker det Ønske at udvide Aktiekapitalen med 7,5 Mill. Kr., saa den kommer op paa 30 Mill. Kr., fordi man regner med en Udgift paa 20—25 Mill. Kr. til Reparationer, der er forsømt under Krigen, til Modernisering og Rationalisering, som er meget stærkt paakrævet. Jeg maa beklage dette urimelige Indgreb i et godt arbejdende Selskabs naturlige Rettigheder, og det er mit Haab — og mit Haab har en vis Bund under Fødderne i det, den højtærede Handelsminister har sagt om, at man vil kunne vente fortsatte Forhandlinger —, at disse Forhandlinger maa føre til et tilfredsstillende Resultat for det Selskab, af hvis Arbejde vi alle nyder godt.